

bánka pro urážku na cti, protože tehdy jednou u soudu prohlásil, že nadporučík jeho dceru, když se v r. 1924 vrátila z letního bytu, zbil.

Továrník Hrabánek nabídl důkaz pravdy, který byl připuštěn, a v líčení, jež se konalo v minulých dnech, také prováděn. Po skončeném líčení vrch. rada Čížekhart u smíchovského soudu obžalovaného zprostil, poněvadž se mu nabídnutý důkaz pravdy plně zdařil. Zejména tři svědkové potvrdili, že nadporučík svoji ženu nejen tehdy v srpnu 1924, ale i před tím častěji tloukl. Poslal ji tehdy s dítětem na letní byt a nechal je tam po dva měsíce úplně bez peněz, aniž by je byl navštívil, a když Svobodová přijela si do Prahy k němu pro peníze, aby dítěti mohla koupit jídlo, nezastihla jej doma. Čekala na něho na chodbě před společným bytem až do 11 hodin v noci, nežli přišel. V předstínaném bytu pak nechal se nadporučík zlostí tak strhnouti, že svoji těhotnou tehdy ženu uhodil několika-krát do hlavy a do obličeje, až jí tekla krev z nosu. Podobně byla bita vícekrát. Cizí svědkové z domu potvrdili, že si celý dům o tom vyprávěl a že všechny služby říkaly, že by si takové jednání nedaly líbit a že už se na to ani dívat nemohou.

Hned příštího dne po tomto osvobozujícím rozsudku stál nadporučík znovu před soudem v úloze žalobce na svoji bývalou choť. Tentokrát zažaloval ji u okresního soudu pro přestupky v Praze před vrch. radou drem Žížekem pro urážku na cti, již se měla dopustiti tím, že prý svému advokátu dru Bičištvovi sdělila výroky, jichž nadporučík o něm užil, a tím dopustila se urážky na cti. Nadporučík doznává, že v onom dnu, o něž jde, měl se svoji dřívější chotí rozhovor, tvrdí však, že to byla právě jeho žena, která o svém advokátu se vyjádřila, že je „vrah, lotr a bidák“.

Soudce, který nepokrytě prohlásil, že takovou žalobu ještě ani neměl, ani neviděl, zjistil pouhým výsledkem žalované paní psychologickou nemožnost, aby ona sama vůči svému bývalému muži, s nímž nežije a který je jí zřejmým nepřítelem, užila o vlastním advokátu, na něhož se v měsíčních případech vždy s důvěrou obracela, slov tak hanlivých a pak je dlumočila tomuto svému advokátu, vložit je do úst svému bývalému manželovi. A tak vrch. rada Dr. Žížek celou žalobu zamítl a odsoudil nadporučíka k náhradě všech soudních útrat.

Advokát Dr. Bičištvě zažaloval nadporučíka pro výše citované výroky u brigádního soudu v Praze; líčení však dosud není stanoveno. Také je v běhu ještě několik jiných žalob páne nadporučíkových, takže příslušné soudy i v novém roce budou prací dostatečně záso- beny. —rk—

Ze života hajných.

(Soudní tabule v Bratislavě.)

Obec Malá Rudina měla svého obecního hajného v osobě Františka Urička. Byl to muž již pokročilejšího věku a mrzák na jednu ruku, ale chtěje se nějak uživit, vzal do zdravé ruky pořádnou hůl a sloužil občanům tím, že jim chránil majetek.

Každé povolání má však svoje těžkosti a toto zvláště. Každý, koho hajný chytí při krádeži, stane se jeho nepřítelem a snaží se všemožně, aby se mu pomstil. A jelikož žijeme v době, kdy se ještě hodně krade, zvláště na venkově, není postavení takového hajného ničím záviděníhodným.

Ani v Malé Rudině nebylo tomu jinak. Tam se kradlo a krade a hajný má stále dost opletaček. Zvláště, je-li hajným tak svědomitý muž, jako byl Uriček. Jednoho májového jitra porazil místní krémář Kniha v lese tři krásné jedle, za kterýžto čin jej Uriček udal. Několik dní na to přinesla poštovní poslice Knihovi upomínku o zaplacení pokuty za ony vyfaté jedle. Kniha se rozzuřil, zle nadával na Urička a sliboval mu pomstu.

Druhý den na to šířila se po vesnici zvěst o tom, jak v noci čekal krémář před domem na hajného a když se tento vracel, vyřítil se na něho a napráhl na něho svoji sukovicí se slovy: „Já ti dám, po druhé mě už neudáš!“ Uriček měl však tu duchapřítomnost, že pozdvihl na obranu svoji hůl a zachytil tak ránu, která měla dopadnouti na jeho hlavu.

Kniha byl pro tento svůj čin pohnán před sedrii v Trenčíně, kterou byl odsouzen na pět dní vězení a 100 Kč pokuty. Rozsudek zdál se mu však nespravedlivý a proto se odvolal. Nyní zabývala se tímto případem soudní tabule v Bratislavě. Svědkyně Zuzana Urvacová potvrdila, že tehdy v noci slyšela vyhrožování a rány Knihovy, poštovní poslice do- svědčila pak, jak při doručování upomínky nadával, a konečně Uriček prohlásil, že poznal určitě pachatele, neboť tenkrát svítil jasně měsíc.

Na základě těchto svědectví soudní tabule rozsudek první instance potvrdila. —ij—

Když je okno čerstvě natřeno.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

„Je to váš kabát?“ ptal se pan vrchní rada zloděje.

„Není to můj kabát!“

„Doznal jste však, že tyto kalhoty, v nichž jste byl zatčen, jsou vaše, a jsou přece ze stejné látky a stejně ušpiněné, jako kabát.“

„To je náhoda. To jsou si kolikrát lidé také podobní a nejsou příbuzní a vůbec nepatří k sobě. Ty kalhoty jsem dostal od jednoho pána, ale kabát mi nedal.“

„Vy tedy zapíráte, že jste do toho bytu vlezl. Uslyšíte však svědky, kteří vás v ulici v době činu viděli a pamatují se, že jste měl právě tento světlešedý kabát na sobě.“

„To je také může mýlit podoba. To já si kolikrát myslím: je to Věna, nebo Tonda? Dám se s ním do řeči a pak teprve poznám, že jsem se úplně mýlil.“

„To je pravda, to jste dělal. Toho druhého to vždycky stálo hodinky.“

„No, vždycky ne! Za hodinky jsem tady byl všeho všudy jenom třikrát. A to ještě ty jedny byly jenom nízkové. Já neříkám, že mě ta domovnice a hořkyně nemohli vidět v té ulici. Proč ne? Já tamtudy chodíval. Ale v tom bytě mne neviděli! Ať mi řeknou, že jo, a já řeknu, že to platí.“

Přišel hlavní svědek, zahřátý vlastní hloušfkou i kožichem. „Kdyby neměl tady vzadu na hlavě tu bouli, možná, že bych ho tak jistě nepoznal, protože ze předu jsem ho ani pořádně neviděl. Ale tu lebku jsem si zapamatoval.“

„A jak to vlastně bylo?“ ptá se svědka předseda.

„Zavřel jsem obchod a šel jsem domů. Žena byla tenkrát ještě na letním bytě. Chtěl jsem ji překvapit, tak jsem si sám nalakoval bílou barvou truhlíky na květiny. Máme je pro parádu před okny. Trochu té barvy mně ještě zbylo, tak jsem ještě také tak trochu popopravil náter na oknech. Barva špatně schla a proto jsem musil nechat okna přiotevřena. To se rozumí, že mně ani nenapadlo, že by ve dne mohl někdo z ulice vlézt do bytu. Jak ale povídám, večer se vracím, odeknou dveře u předsíně a zaslechnu slabý šramot v pokoji. Nečekal jsem dlouho. Jen tak co jsem popadnul dech a pak jsem prudce otevřel dveře do pokoje. Chlap stál u mojí skříně a prohrabával se mi v kravatách. Ohlédl se, praštil kravatami o zem a skočil k oknu. Já za ním. Chytil jsem ho za límec, ale s okna dovnitř do pokoje jsem ho již strhnouti nemohl. Chlap vyskočil oknem na ulici a mně zůstal v ruce jen jeho kabát. Chlap utekl jenom ve vestě. Jen tomu se divím, že to nebylo nikomu nápadné, když utíkal jen tak bez kabátu, a že ho nikdo nechytil. Kabát jsem odnesl na policii. Mnoho mi z toho bytu ten chlap neodnesl. Vzal jen nějaké stříbrné lžičky, cukřenku, pudřenku mé ženy a nějaké kapesníky. Tak za 400 Kč toho asi bylo.“

„Tak co tomu říkáte, obžalovaný?“

„Že se ten pán plete. Přece já jediný nemám vzadu bouli na hlavě. Takových lidí jsem už viděl moc!“

„Prosím, oni na policii měli hned tenkrát na tohoto člověka podezření, ale nemohli ho najít. A když ho teď chytili, měl na sobě ještě kalhoty, na kterých bylo docela dobře znát, jak se tenkrát umazal o to čerstvě natřené okno, když s ním skákal. A na kabátu je ta barva také,“ připomíná svědek.

„Já přece nemohu vědět, do čeho si ten pán, který mi ty kalhoty dal, sednul, nebo kde je umazal. Měl jsem radost, že jsem je dostal, a vůbec jsem je neprohlížel.“

„A ty dva kapesníky, které byly u vás nalezeny, jste také dostal od toho neznámého pána?“

„Možná, že byly v kapse. Ani jsem si nevšimnul.“

„A tu pudřenku, kterou jste prodával v hostinci, vám také dal onen neznámý pán do prodeje, ne?“

„To je zase omyl! To jsem zase nebyl já!“

Svědci však svými určitými výpověďmi obžalovaného usvědčili. Poznali ho a pamatovali se, že nosil světlešedé šaty.

„To už tedy neříkám nic!“ broukal zlostně místo odpovědi, když byl dotazován, má-li námítek proti údajům svědků.

Dostal tři měsíce těžkého žaláře a také nic neřkal.

Originální podvody v biografech.

(Zemský trestní soud v Praze.)

V šatnách biografů používá se většinou skladových bloků, které jsou tištěny ve velkých nákladech a lze je v drobném prodeji koupiti u každého většího papírníka. Jsou v různých barvách, ale stejného formátu a stejného tisku, a těchto pozůstatků znamenitě využívali dva prohnaní darebové, Josef Lisý, 26letý zámečník z Libšic, a 25letý rovněž z Libšic pocházející pomocný dělník Ant. Hauer. Vynálezcem je vlastně jen Lisý, který objev svěřil Hauerovi proto, poněvadž sám nemohl dost dobře podvody provádět a hledal proto společníka. Lisý opatřil si útržkové bloky různých barev s čísly, vyzvěděl vždy, která barva bloků v určitém biografu určitého dne je používána a pak u šatny té předložil nepravý útržek z vlastního bloku. Tím způsobem podařilo se mu, že skutečně oklamal o různé části obleků osoby, mající šatny na starosti; správy biografů musily ovšem vzniklou škodu nahraditi a pak pozdě litovaly, že z nemístné šetrnosti nepořídily si bloky s vlastní, vtištěnou již firmou.

Svůj vynález vyzkoušel Lisý nejprve v biografu Invalidů na Poříčí dne 15. října, kde se mu hned napoprvé podařilo popsaným způsobem vylákati kabát a klobouk Václava Minářika a zimník Ant. Freunda. Byl to lov výnosný, neboť věci ty měly cenu přes 2000 Kč.

Druhý podvod provedl již ve společnosti Ant. Hauera pět dní na to v Lido-Bio. A výnos byl také slušný, neboť se do jejich majetku dostaly svršky v ceně 3400 Kč. Poškozen byl herec Váňa, paní Kounová a sl. Pokorná.

Čtyři dny dělali oba společníci dobrotu, ale 24. října zkoušeli opět štěstí, tentokrát na Vinohradech v Bio Koubek. Opět s úspěchem, neboť převedli na sebe 3 kabáty a 3 klobouky Josefa Lepšího, Ant. Krátka a Stan. Šetele. Odhadnuté to bylo na 1440 Kč.

Příští lov podařil se jim na Smíchově v Bio Maják; zde však byli skromnější, neboť si vyzdvihli toliko zimník a klobouk Matěje Soukupa v ceně 1000 Kč.

To ovšem nestálo ani za to a proto hned příštího dne zašli do biografu „Rokoko“ v Nuslích, odkud odcházeli s kabátem Frant. Pachty v ceně 870 Kč a se svetrem Bl. Neufussově v ceně 150 Kč.

Poslední říjen zasvětili odpočinku a počali pracovati až v neděli 1. listopadu, o svátek Všech svatých, kdy v biografu Slepců v Žižkově hráli samé truchlohry, že i šatnářka Anežka Tábořská pro pláč neviděla na oči a svěřila šatnu svému synovi. K tomu přišel Lisý mezi představením a prohlásiv, že by mu to utrhlo srdce, kdyby se měl dále koukat na to smutné představení, žádal za vydání „svých“ věcí, aby mohl odejít. Předložil příslušný útržek a dostal tak plášť, klobouk, rukavice a knihu Františka Janduse, vše v ceně 700 Kč.

S jídlem roste chuť a tak hned příštího dne vydali se oba společníci do Bio Sokol v Karlíně. Ale míra jejich hříchů byla dovršena. Tam nepochodili, neboť bloky tohoto biografu opatřeny jsou firmou. A tak místo kožichů, na které si „dělali zuby“, musili si po příchodu strážce vytáhnouti hezky z kapes